Wipneus in de val

of

hoe een meisje en een eekhoorn
een haasje bevrijdden

ESMEE & RONALD
LANGEREIS

1982

Amsterdam, 2019

– Roosje –

In een klein huisje in het Hazenbos woonde een lief meisje. Eigenlijk heette ze Noortje, maar omdat ze altijd van die gezonde blosjes op haar wangen had, noemden haar pappa en mamma – en ook alle andere mensen die in het Hazenbos woonden – haar altijd Roosje. Zo zullen wij haar dus ook maar noemen, hè?

Helemaal boven in het huisje in het Hazenbos, vlak onder het puntje van het dak, was een klein kamertje. Er stond een bedje in met witte lakentjes en een lekker warm dekentje erop. Dat dekentje was gemaakt van allemaal lapjes van allerlei kleuren. Die had de mamma van Roosje netjes aan elkaar genaaid met een mooie rand eromheen. Toen had haar mamma er allemaal zachte donsveertjes ingestopt – dat was lekker warm en toch niet zwaar – en daarna had ze het dekentje dichtgenaaid en op het bedje gelegd.
En weet je wie er in dat bedje, onder dat dekentje lag te slapen? Nou? Roosje natuurlijk! Want dat kleine kamertje, met dat mooie bedje, dat was Roosjes kamertje.

Ze lag heerlijk te slapen, want het was al heel laat. Maar toch was het niet helemaal donker in haar kamertje. En weet je, hoe dat kwam?
Roosjes pappa had een raampje in het dak gemaakt en daardoor scheen de maan naar binnen. De maan kon Roosje in haar bedje zien liggen.
“Wat een lief meisje,” dacht de maan, *“kijk toch eens, wat ze daar lekker ligt te slapen! Ik wou dat ik zo’n lekker bedje had. Dan zou ik ook lekker gaan slapen en niet hier zo hoog aan de hemel blijven staan.”*

Maar dat kon natuurlijk niet! Stel je voor, dat de maan zou gaan slapen! Dan zou het helemaal donker worden!

Maar wat was dat nu? Vlak voor het raampje van Roosjes kamertje hing een tak van een hoge eik en daar hingen allemaal eikeltjes aan.
En weet je wie er erg veel van eikeltjes houden?
Varkentjes, ja. Maar die kunnen ze pas eten, als ze op de grond zijn gevallen, want varkentjes kunnen niet in bomen klimmen.

Maar er zijn andere dieren, die eikeltjes ook heel erg lekker vinden en die niet hoeven te wachten tot ze naar beneden vallen.
Die diertjes kunnen wél goed in bomen klimmen en als ze een boom vol eikeltjes zien, dan klimmen ze – roetsj, roetsj – naar boven en dan plukken ze die eikeltjes zelf. En dan gaan ze lekker zitten knabbelen.

En weet je nu, welke diertjes ik bedoel? Ja? Eekhoorntjes, met hun grote pluimstaarten!
Ze hebben twee kleine handjes met scherpe nageltjes en daarmee kunnen ze heel goed in bomen klimmen. Ze kunnen heel hard over de takken hollen zonder te vallen en weet je wat ze nog meer kunnen?
Door de lucht springen! Zó van de ene boom naar de andere.
Dat kun jij niet, hè, en je moet het ook maar niet proberen, want jij bent geen eekhoorntje.

Nu was er één eekhoorntje, dat was een heel slim eekhoorntje.
En weet je, hoe dat eekhoorntje heette? Zijn pappa en mamma hadden hem, toen hij nog heel klein was, *“Knabbeltand”* genoemd, omdat hij van die grote, sterke tanden had. Maar voor een eekhoorn is dat een erg lange en moeilijke naam en daarom noemde iedereen in het Hazenbos hem “Hap-Hap”.

En weet je wat Hap-Hap deed? Hij was in de hoge eikeboom geklommen en nu zat hij op de grote tak en keek door Roosjes raampje naar binnen. Gelukkig maar, dat de maan nu scheen, want anders had Hap-Hap Roosje niet kunnen zien. Maar juist gleden er een paar manestralen door het raampje naar binnen en die vielen precies op Roosjes slapende gezichtje en zó zag Hap-Hap Roosje.

“Knabbel-knabbel,” zei Hap-Hap – dat zeggen eekhoorntjes altijd als ze iets leuks zien, wist je dat? – *“knabbeldeknabbeldeknabbel, wat een lief meisje ligt daar te slapen, zeg!”*
En opeens kreeg Hap-Hap een idee.
“Misschien wil dat lieve meisje mij wel helpen,” dacht hij.
Want weet je wat er aan de hand was?

Hap-Hap had een vriendje, een klein haasje. Wipneus heette hij en daar was iets heel ergs mee gebeurd.
Wipneus had de hele avond op het Hazenweitje met de andere haasjes gespeeld. Heb je dat wel eens gezien? Ze holden achter elkaar aan, sprongen over elkaar heen – “haasje-over” noemen de mensen dat – dan zaten ze plotseling heel stil, staken hun lange oren op en luisterden: Kwam er misschien een vos aan, of een jager?
Nee, gelukkig, er was niemand in de buurt en hop! Daar gingen ze weer: hollen en rollen en springen. Wat hadden ze een pret samen, al die haasjes.
Maar ojé, wat gebeurde daar? Wipneus was net over een ander haasje heen gesprongen en rende een bosje in om zich te verstoppen. Hij keek achterom om te zien of de andere haasjes het gemerkt hadden en o!, had hij dat nu maar niet gedaan, want dan had hij vast gezien, dat er een strik in dat bosje hing, een valstrik.

Dat doen gemene jagers die haasje willen vangen. Die hangen een strik tussen de bosjes en als daar dan een haasje door loopt: Snap! dan komt dat haasje met zijn nek in de strik en dan kan hij niet meer loskomen. Vroeg in de morgen komt dan die jager – een “stroper” noemen ze hem – en die stopt het haasje in een grote zak en neemt hem mee, ver weg van zijn vriendjes. Gemeen, hè.

En och, die arme Wipneus! Omdat hij omkeek naar zijn hazevriendjes, zag hij de strik niet en Snap! daar zat hij vast.
Eerst begreep hij niet, wat hem was overkomen. Hij rukte en trok, maar hij kon niet meer loskomen. Hij spartelde en maakte dolle sprongen, maar het leek wel, of hij steeds vaster kwam te zitten en hij werd erg moe. Hij riep zijn hazevriendjes en die kwamen snel aanrennen, maar ze konden Wipneus ook niet helpen, want hazen hebben wel hele grote tanden en sterke poten, waar ze heel hard mee kunnen lopen, maar ze hebben geen handen, waar ze strikken mee los kunnen maken.
En o!, o!, wat moest die arme Wipneus huilen. Af en toe trok hij nog eens aan de strik, maar het hielp niets en toen bleef hij maar stil zitten.

Maar weet je wie er in een boom zat en alles had gezien? Hap-Hap het eekhoorntje. Toen de andere haasjes bedroefd waren weggegaan, kwam Hap-Hap uit de boom en ging naar Wipneus toe.
“Ik ben het, Wipneus. Je vriendje Hap-Hap,” zei hij, *“kan ik je misschien helpen?”*
“Ach, Hap-Hap,” antwoordde Wipneus, *“het is heel lief van je, hoor, maar ik zit vast in een strik en jij kunt me ook niet helpen, want daarvoor moet je heel sterk zijn, zo sterk als een mens en dat ben jij niet.”*
En toen ging hij zachtjes zitten snikken.

– De allerhoogste boom –

O, o, wat vond Hap-Hap het naar voor zijn vriendje. Wipneus was anders juist altijd zo vrolijk en maakte altijd grapjes en nu zat hij hier zo zielig.

“Weet je wat, Wipneus,” zei hij, *“ik ga kijken of ik iemand kan vinden die je kan helpen. Huil maar niet, want ik ga meteen op zoek!”*

En toen rende hij zó tegen een boom op en sprong van de ene tak op de andere en hoep! zó in een andere boom en roetsj! in nog een andere en in nóg een. Dat was de hoogste boom van het hele Hazenbos en Hap-Hap klom helemaal naar het bovenste topje.
Daar bleef hij stil zitten en met z’n kleine kraaloogjes keek hij naar alle kanten om zich heen.

Aan de ene kant zag hij het Hazenweitje, waar de haasjes en Wipneus zoëven nog vrolijk hadden gespeeld. Er stonden een paar koeien in en een paard, maar daar had je niet veel aan wist Hap-Hap, want het waren hele domme koeien. Die deden de hele dag niets anders dan gras eten en af en toe riepen ze “Boe, boeoeoe,” maar verder konden ze niets.

Het paard was een heel trots beest. Die voelde zich veel te groot en te voornaam om kleine haasjes te helpen die in een strik vastzaten.
Hap-Hap wist al van tevoren wat het paard zou zeggen:
“Wat denk je wel, brutale eekhoorn, dat je me komt storen om een haas los te maken! Dan had die haas maar niet zo onvoorzichtig moeten zijn! Dan had hij maar beter uit moeten kijken!”
En dan zou hij zich omdraaien en weglopen.
Nee, het paard zou hem niet helpen.

– Roosje slaapt –

Hoog in de boom zat Hap-Hap na te denken. Kijk, daar aan de andere kant, wat stond daar tussen de bomen?
Hap-Hap had er nooit zo op gelet, want hij kwam nooit zo ver, maar ja hoor, nu zag hij het duidelijk. Daar stond een huisje.
Misschien woonde daar wel iemand die Wipneus wilde helpen!

Gauw klom hij naar beneden en sprong van de ene boom naar de andere en het duurde niet lang, of hij kwam bij het huisje dat hij van verre had gezien.
En weet je van wie dat huisje was? Ja hoor, van de pappa en mamma van Roosje. En nu zat Hap-Hap voor het raampje van Roosjes slaap- kamertje en dacht:
“Ja, dat lieve meisje, die kan Wipneus vast wel losmaken.”

Maar hoe moest hij haar wakker maken? Hoep! Van de tak van de grote eikeboom sprong hij zó op het raamkozijn en met z’n kleine nageltjes krabbelde hij aan het hout.
“Meisje,” riep hij, *“lief, klein meisje, word eens gauw wakker!”*

Maar Roosje sliep juist zo lekker en ze hoorde het gekrabbel en gepiep van Hap-Hap helemaal niet. Ze droomde net zo leuk. Ze droomde dat ze in haar bedje lag en dat haar kamertje helemaal vol met eekhoorntjes zat en die maakten allemaal gekke sprongen en daar moest ze vreselijk om lachen.
Hoep! Daar sprong er eentje op haar hoofd en Hoep! weg was-ie al weer, zó over haar buik en haar benen naar het voeteneind van het bed en daar maakte die zo’n malle koprol dat ie bijna op de grond viel.

Maar nee hoor, hij stond al weer rechtop en toen werd me die eekhoorn opeens heel groot en hij zette een witte koksmuts op en van achter z'n rug toverde hij een grote kan tevoorschijn, boordevol met heerlijke eikeltjesmelk.

"Mmmm," riepen de andere eekhoorntjes toen, *"Mmmm, lekkere eikeltjesmelk!"* en ze pakten allemaal een klein eikeldopje van de tafel en hielden het de grote eekhoorn voor en ze riepen: *"Hoera, doe onze bekertjes maar helemaal vol. Hoera, hoera!"*

"Goed," zei de grote eekhoorn, *"maar eerst een liedje zingen."*
En toen zongen ze:

Eikeltjesmelk, mmm, knibbeldeknabbel,
Eikeltjesmelk, slikkerdeslik.
Eikeltjesmelk, hou toch je babbel!
Drink eikeltjesmelk,
Genoeg is er voor elk,
Maar drink niet te vlug,
Want dan krijg je de hik.

Toen deelde de grote eekhoorn aan iedereen een vol bekertje uit en Roosje kreeg ook, in haar eigen beker. Hadden die ondeugende eekhoorntjes die soms helemaal beneden uit de keukenkast gehaald?

Maar och, die arme Hap-Hap, die stond maar aan het raam te krabbelen en te piepen en die zag helemaal geen andere eekhoorntjes, want die speelden alleen in Roosjes droom.

Maar weet je wie wél alles zag? Nee? Dat was de maan. Die stond hoog aan de hemel en zo kon hij alles goed zien.

De maan zag Wipneus, het arme haasje, dat nog steeds een beetje zat te huilen en hij zag hoe Hap-Hap aan Roosjes raam stond te krabbelen en ook zag hij, dat Roosje zo leuk lag te dromen en niet wakker wilde worden. En weet je wat de maan toen deed?

Hij dacht: *“Ik zal dat kleine eekhoorntje wel eens even helpen”* en hij stuurde gauw een manestraal naar beneden, recht naar het raampje van Roosjes kamertje.

Manestralen kunnen zomaar door glas heen lopen en dat deed deze manestraal ook. Hij sprong op Roosjes kussen en eigenlijk was het wel een beetje een ondeugende manestraal, want weet je wat hij toen deed? Hij ging bij Roosjes hoofd zitten en begon hij met zijn staartje aan haar neus te kriebelen.

Roosje lag nog steeds van eekhoorntjes te dromen en ze wist helemaal niet dat er een manestraaltje op haar neus zat, maar ze voelde wel opeens een verschrikkelijk gekriebel en toen droomde ze dat er een eekhoorntje op haar neus ging zitten, die haar heel hard met z’n grote pluimstaart in haar neus kietelde.

“Ga weg, stoute kriebelstaart,” zei ze en ze probeerde het eekhoorntje te pakken, maar die sprong gauw weg. Maar hé!, wat was dat nu raar: haar neus bleef maar kriebelen! Ja, dat kwam natuurlijk doordat er een manestraaltje op zat en geen eekhoorntje.

Toen moest Roosje heel hard niezen en ja hoor, daardoor schrok ze wakker. Ze ging rechtop in haar bedje zitten en wreef haar ogen uit.
Wat had ze raar gedroomd. Al die eekhoorntjes!
Maar wat hoorde ze daar? Wat zat er nu aan haar raampje te krabbelen?
Ze keek eens goed en toen zag ze, dat het een echt eekhoorntje was!

Gauw sprong Roosje uit haar bedje en deed het raampje open.

“Och, wat een lief eekhoorntje ben jij,” zei ze, *“heb jij mij wakker gemaakt?”*

Hap-Hap liet zich even over zijn kopje aaien en toen klauterde hij vlug over Roosjes arm, zó op haar schouder. Hij was zó blij dat Roosje eindelijk wakker geworden was. Nu kon ze hem helpen.

“Knabbel-knabbel,” piepte hij met zijn kleine stemmetje, *“mijn vriendje Wipneus, piep-piep”* en hij veegde met zijn kleine handjes langs zijn hals om te vertellen, dat Wipneus in een valstrik was gelopen.

Hij pakte Roosje bij de mouw van haar pijamaatje en trok eraan.

“Kom mee, kom mee, alsjeblieft!” smeekte hij, *“vriendje Wipneus helpen.”*

“Malle eekhoorn,” lachte Roosje, *“ik kan toch niet uit het raam klimmen en langs de takken rennen, zoals jij! Wacht maar even.”*

Ze deed snel haar slofjes aan en liep toen met Hap-Hap op haar schouder heel zachtjes de trap af en de gang door. Toen deed ze héél stilletjes de deur open en stapte in het gras buiten.

“Zó,” zei ze, *“wijs me nu maar eens gauw de weg naar dat arme vriendje van je.”*

Roetsj! daar glipte Hap-Hap van haar schouder en rende naar het bos en Roosje holde achter hem aan.

Hap-Hap bleef telkens even staan, want hij kon natuurlijk veel harder lopen dan Roosje en als ze hem bijna ingehaald had, Roetsj! dan schoot hij weer vooruit.

Zo kwamen ze al snel bij het Hazenweitje.

In het Hazenweitje lagen de koeien vredig te herkauwen.

“Boeoeoe,” riepen ze verbaasd, *“waar gaat dat kleine meisje zo laat nog naartoe? Die hoort toch allang in haar bedje te liggen. Het is toch een schande!”* en hoofdschuddend gingen ze verder met kauwen.

Het paard keek alleen maar even op. Hém kon het weinig schelen, of er zo laat nog een meisje langs het Hazenweitje liep. Voor zijn part mochten er tien meisjes langs komen hollen, of twaalf hazen met zwembroekjes aan. Hij was veel te deftig om zich daar druk over te maken.

“Hier is het,” piepte Hap-Hap en hij wees Roosje het bosje waar zijn vriendje gevangen zat.

Wipneus schrok zich een hoedje. Wat had Hap-Hap nú gedaan? Had hij een mens meegebracht om hem te pakken?

“Och, arm haasje,” zei Roosje, toen ze Wipneus zag, *“heb jij zo’n gemene strik om je nek? Kom maar, dan zal ik je wel losmaken, hoor.”*

Eerst wilde Wipneus nog wegspringen, want hij was vreselijk bang en in de war, maar gelukkig was Hap-Hap erbij en toen die zei, dat hij voor Roosje écht niet bang hoefde te zijn, bleef Wipneus doodstil zitten.

Roosje aaide hem eerst over zijn kopje en deed toen haar hand in de lus die om zijn halsje zat. Voorzichtig maakte ze die wat losser en trok hem toen helemaal open. Ze haalde Wipneus z’n kopje erdoor en aaide hem nog eens.

“Nu ben je weer vrij,” zei ze, *“ga maar gauw naar je hazevriendjes, want die zullen wel ongerust zijn.”*

Nou, dat dééd Wipneus. Hij keek Roosje nog even dankbaar aan en toen ging hij er als een haas vandoor.

Hij was zó blij, dat hij weer vrij was, dat hij de dolste sprongen maakte, naar links en naar rechts en helemaal over de kop.

– En een kusje van Hap-Hap –

“Kijk die malle haas nou toch weer,” zeiden de koeien tegen elkaar, *“die springt en die duikelt maar zo’n beetje voor de pret. Wat schiet je daar nou mee op? Gaf hij maar eens behoorlijk melk, zoals wij!”*
Die domme koeien begrepen er helemaal niets van.

Hap-Hap was weer op Roosjes schouder geklommen.
“Knabbeldeknabbel,” zei hij en met z’n kleine neusje duwde hij tegen haar wang. Roosje gaf hem een kusje op z’n kopje.
“Nu moet ik weer gauw naar huis,” zei ze tegen hem. *“Ga jij ook maar gauw slapen, want het is vast al heel laat. En als je je hazevriendje weer ziet, zeg dan maar tegen hem, dat hij voortaan een beetje voorzichtig moet zijn.”*
“Dat zal ik doen,” piepte Hap-Hap en toen sprong hij van haar schouder op de grond en Roetsj! daar zat hij al weer hoog in een boom.

Toen Roosje weer heel zachtjes in haar bedje was gestapt en onder haar dekentje was gekropen, viel ze meteen in slaap en hoog aan de hemel glimlachte de maan.

|
— - o - —
|